

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἔτησια δρ. 8.—

Ἑξάμηνος 4,50

Τρίμηνος 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησια φρ. χρ. 10.—

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἀπριλίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 22

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

—Κ' ἐγὼ ἐπίσης, εἶπε σοβαρὰ ὁ Ἑρρίκος. Εἶμαι μικρὸς ἀκόμη, ἀλλὰ ξέρω νὰ κρατήσω ἕνα μυστικόν.

—Γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος, ἀγαπητέ μου Ρίκο! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγκλάς, χαϊδεύων τὰ μαλλιά τοῦ γυναικαδέλφου του.

* *

Μόλις ἔφυγαν οἱ ἐπισκέπται, ὁ Ἀγκλάς, μὲ φούρια, ἄρχισε νὰ ρίχνῃ χαρτιά σ' ἕνα μεγάλο πέτινιο χαρτοφυλάκιον, ποῦ ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα συρτάρι.

Κ' ἐνῶ ἔκανε αὐτὴ τὴν δουλειά, μιλοῦσε μονάχος του.

«—Ἐμπρός! ἔλεγε. Θάταν πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ ἐπιμείνω... Ἀλλως τε ὅλα εἶνε ἔτοιμα... πρὸ πολλοῦ».

Ἑρρίξε μιά ματιὰ σὲ μιά ρεκλάμα κάποιας Ἀτμοπολικῆς Ἑταιρείας, ποῦ ἦταν κρεμασμένη στὸν τοῖχο τοῦ γραφείου του, καὶ ψιθύρισε:

«Ἀὔριο τὸ πρῶτ' φεύγει βαπόρι ἀπὸ τὸ Χερσούργο... Ἐχὼ τύχη!»

Χαμογέλασε κυττάζων τὸ ρολόγι καὶ συλλογισόμενος τὸν Καντινιὼ καὶ τὸν Ἑρρίκο, ποῦ θὰ τὸν περίμεναν οἱ κακόμοιροι ἐντὸ σπιτακί τῆς Ἀσνιέρης.

«Ἡλίθιοι!» ἐμουρμούρισε.

Χωρὶς καμμιὰ τύφιν, χωρὶς καμμιὰ λύπη γιὰ τὴν οἰκογένειαν Σομῶ, ποῦ τὴν κατέστρεφε, ὁ κακοῦργος μόνο μιά στιγμὴ συλλογίσθηκε τὴν Κολέττα:

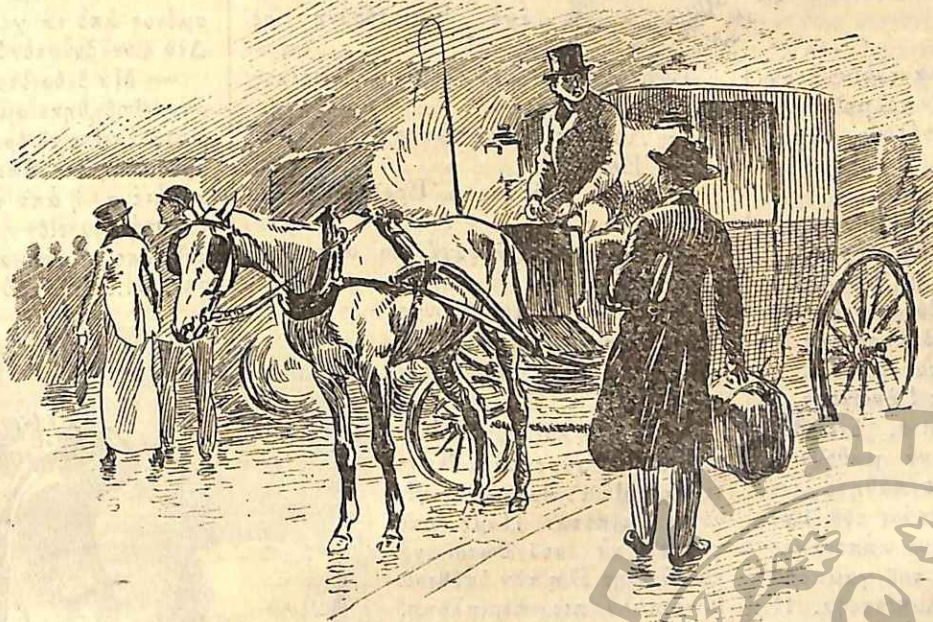
«Τί νὰ κάμω;... Νὰ τὴν πάρω μαζί μου;»

Ἀλλ' ἀμέσως ἀποφάσισε.

«Ἄ μπᾶ! εἶπε. Θάκανα τρέλλα. Θὰ γράφω μόνο εἰς τὴν κυρία τῆς, ὅτι τῆς τὴν ἀσίνω.»

Ἐκαμε τὸ γράμμα, πῆρε τὴ βαλίτσα του, τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ ἐγῆκε στὸ δρόμον, προσπαθῶν ὅσο μπορούσε νὰ πορύγῃ τὰ διακριτὰ μάτια.

—Ἀμαξά! στὸ σταθμὸ τοῦ Ἀγίου Λαζάρου!

«Ἀμαξά, στὸ σταθμὸ τοῦ Ἀγίου Λαζάρου!» (Σελ., 173 στ. β'.)

Νέα ζωὴ ἄρχιζε γιὰ τὸν τρομερὸ κακοῦργο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Ὁ Καντινιὼ ἀναγκρὶνός.

Στὴν τραπεζαρία τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ τῆς Ἀσνιέρης, τὸ βράδυ, εἰς τὴν δέκα, εἶνε μαζεμένοι ἡ κυρία Σομῶ, ἡ Λουίζα Ἀγκλάς, ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ κ. Καντινιὼ, σὲ μιά βεγγέρα, ποῦ φαίνεται σὰ νὰ προμηνᾷ κάποια συμφορά...

Περιμένουν τὸν Ἀγκλάς, ποῦ δὲν

ἐπῆγε ἀκόμη νὰ εἶδῃ. Αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτε ἔκτακτον, γιὰτὶ συχνὰ ὁ ὑπάλληλος τῆς Γατρικῆς Ζωῆς ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ. Ἀπόψε ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ ἀπογεύματος στὸ γραφεῖόν του, ἡ ἀργοπορία αὐτὴ γιὰ τὸν Καντινιὼ καὶ τὸν Ἑρρίκο, εἶχε μεγάλη σημασία...

Ὁ γέρον ἡθοποιὸς, κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον, ἤρεμος, προσπαθοῦσε νὰ μὴ φοβίσῃ μὲ τὸ ὕψος τοῦ τῆς δύο γυναικῶν. Ὁ Ἑρρίκος ὅμως, λιγώτερο κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἔδειχνε μιά πυρετώδη ἀνυπομονησίαν.

Κάθε στιγμὴ ἐβγαίνει ἐντὸν κῆπον, ἀνοίγει τὴν καγγελοπορτὰ καὶ ἐκύτταζε ἐντὸν ἔρημον δρόμον, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἐφαίνεται ὁ γαμπρός του.

Ἡ Λουίζα καὶ ἡ κυρία Σομῶ ἐπιτέλους ἀνητύχησαν.

—Μὰ τί ἔπαθες, Ρίκο; τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του. Κάθησε φρόνιμα... δὲν μᾶφινεις οὔτε νὰ διαβάσω... Συμβαίνει τίποτα;

—Ὁχι, ὀχι! ἀποκρίθηκε ὁ μικρός.

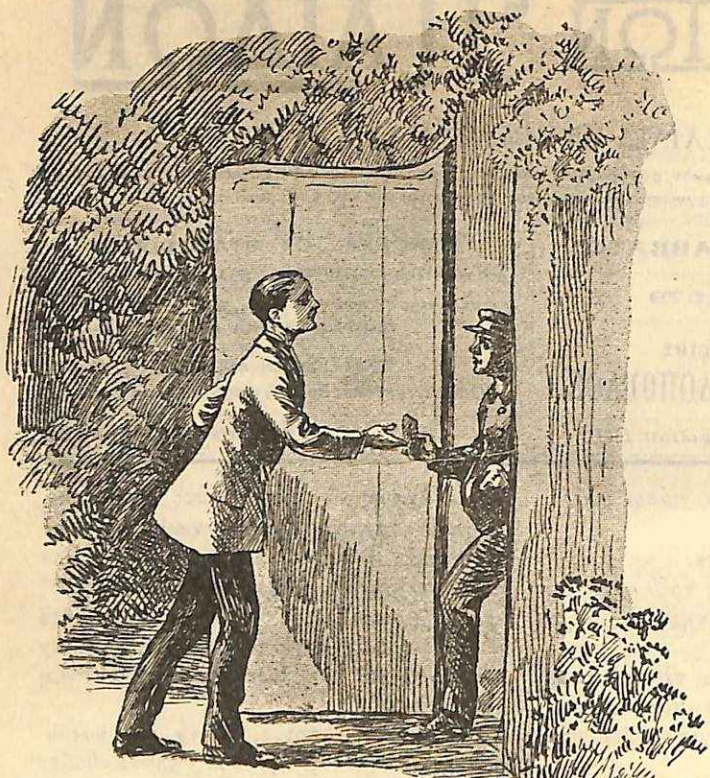
Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν ξαναρωτήσουν, ἐκάθησε ἄσυχος.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἀκούσθηκε τὸ κουδούνι.

—Αὐτὸς εἶνε! ἐρώναξεν ὁ Ἑρρίκος. Καὶ ὤρμησε εἰς τὴν καγγελοπορτὰ.

Δὲν ἦταν ὁ Ἀγκλάς, ἀλλὰ ἕνας μικρὸς διανομέας τοῦ τηλεγραφείου, ποῦ ἔφερεν τηλεγράφημα γιὰ τὴν κυρίαν Ἀγκλάς.

Ἡ Λουίζα τὸ πῆρε μὲ κακὸν προαἰσθημα. Ἡ συγκίνησις τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τὸ θλιμμένον ὕψος τοῦ Καντινιὼ, τῆς

«Ήταν ένας μικρός διανομέας του Τηλεγραφέου...» (Σελ. 173 στ. γ.)

έλεγαν ότι το τηλεγράφημα εκείνο ήταν σοβαρό και δυσάρεστο. Δεν τολμούσε να σχίσση τον φάκελλο. Ἐπιτέλους τὰ ποσά σισε και διάβασε :

« Ἀναγκασμένος νὰ φύγω βιαστικά γιὰ μακρινὸ ταξίδι, χάριν ὑποθέσεων, θὰ γράψω αὐριο. Σὲ φιλῶ. — Αἴ ΚΛΑΣ. »

Μόλις ἐπρόφερε, μ' ἀδύνατη φωνή, τὴν τελευταία λέξι, ὁ ἀδελφός της ἐκτύπησε μὲ τὸ γρόθο του τὸ τραπέζι.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! ἐφώναζε.

Ἀλλὰ ὁ Καντινιὼ ἔκρινε, ὅτι δὲν ἤλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα γιὰ νὰ μάθουν ἡ γυναῖκες τὴν ἀλήθειαν ἐπρόσπαθησε λοιπὸν νὰ δικαιολογήσῃ τὴν στάσι τοῦ Ἑρρίκου, λέγων, ὅτι χθὲς ἔγινε κάποια φιλονεικία μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ γαμπροῦ του. Ἡ Λουίζα δὲν τὸ πολυπίστεψε. Ἡ κυρία Σομῶ ὅμως, πρὶν εὐκολόπιστη, ἐμάλωσε τὸν γιὸς της πικρά.

— Φυσικά, τοῦ εἶπε, ὁ Ἀγκλὰς θὰ σοῦ ἔκαμε παρατηρήσεις, θὰ σοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νὰ ἐργασθῇς, νὰ πάρῃς ἕνα ἐπάγγελμα σοβαρό, καὶ σὺ θὰ τοῦ μίλησες ἄσχημα. Ἀχ, κακόπαιδο ! Ἐσὺ ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶσαι ἡ παρηγορία μου, δὲν κάνεις ἄλλο, παρὰ νὰ μὲ λυπῇς αἰωνίως καὶ νὰ συντομεύῃς τὴ ζωὴ μου !

Ἐδάκρυσε ἀπὸ λύσσα ὁ Ἑρρίκος, ὅταν ἄκουσε τὰδικα αὐτὰ παράπονα καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ ἀποκριθῇ. Ὁ Καντινιὼ ὅμως, μ' ἐπιτακτικὰ νεύματα, τὸν ἀνάγκασε νὰ σωπάσῃ καὶ, γιὰ νὰ

τελειώσῃ αὐτὴ ἡ σκηνή, ἐσηκώθη, λέγων :

— Πᾶμε ὥς τὸ σπίτι, Ἑρρίκε. Θὰ σοῦ μάθω ἀπόψε τὸ ρόλο σου γιὰ τὴν αὐρικὴν δοκιμὴ τοῦ Σατλέ.

Ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς ἐννόησε τότε ὅτι δὲν εἶχε τίποτε καλλίτερο νὰ κάμῃ. Κ' ἐπῆρε τὸ καπέλλο του, γιὰ νὰ κολουθήσῃ τὸν δάσκαλό του.

Ἡ Λουίζα τοὺς συνώδευσεν ὥς τὴν ἐξώπορτα καὶ ἐκεῖ, σιγά, εἶπε στ' αὐτὸ τοῦ Καντινιὼ :

— Τί συμβαίνει πάλι... Καίνουρία συμφορά... Ἀχ, πητέ μου ! εἶμαι ἑτοιμὴ νὰ ὑποφέρω τὰ πάντα.

Ὁ Καντινιὼ τὴν ἐφίλησε καὶ τῆς ἀποκρίθηκε :

— Ὅχι ἀκόμη... ἄργότερα θὰ τὰ μάθῃς... ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα !

Βγήκαν ἔξω. Στὸ δρόμο, ὁ Ἑρρίκος ἄρχισε νὰ ρωτᾷ :

— Λοιπὸν... μᾶς τῶσκασε ;

— Ἐλπίζω.

— Πῶς; ἀπόρησε ὁ Ἑρρίκος ἐλπίζετε ;

— Ναί, γιατί ἡ φυγὴ του ἀποτελεῖ ὁμολογία.

— Μὰ δὲν θὰ μπορέσουμε ἴσως νὰ τὸν πιάσουμε. Θὰ φύγῃ μακριὰ ὁ κακούργος, ὁ ἄθλιος !

— Σώπα καὶ σύχασε ! ἀποκρίθηκε αὐστηρὰ ὁ Καντινιὼ. Μὲ τὸ θυμὸ δὲν γίνεταί τίποτα. Πᾶμε στὸ γραφεῖο νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς ὅλη τὴν ὑπόθεσι. Εἶνε πολὺ πρὶν περίπλοκη, ἀπ' ὅσο φαντάζεσαι.

Ἐφθασαν στὸ σπίτι τοῦ Καντινιὼ καὶ μπῆκαν. Κι' ἀφοῦ κλείσθηκαν οἱ δύο τους στὸ μεγάλο γραφεῖο τοῦ ἡθοποιῦ, αὐτὸς πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ ἕνα χαρτὶ γεμάτο σημειώσεις καὶ τὸ διάβασε μὲ προσοχή. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ ἀποτεινόμενος δῆθεν στὸν Ἑρρίκο, ἀλλὰ πραγματικῶς ὁμιλῶν μόνος του καὶ προσπαθῶν νὰ λύσῃ τὸ δύ-

σκολο πρόβλημα ποῦ εἶχε μπροστά του.

— Παιδί μου, ἔλεγε, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσω, ὅτι σὺ εἶχες δίκιο. Ἡ λογικὴ σου, ἡ σκέψις σου, καθὼς καὶ αὐτὴ ἡ μεντάλλια, ποῦ εἶχες τὴν ἐξυπνάδα νὰ τὴν πάρῃς, μᾶς ἐδηγοῦν 'ς ἕνα συμπέρασμα θετικό, βέβαιο : Ὁ Ἀγκλὰς ἐδραπέτευσε !

— Καὶ ἀφοῦ ἐδραπέτευσεν, εἶνε ἐνοχος ! ἐφώναζε ὁ Ἑρρίκος.

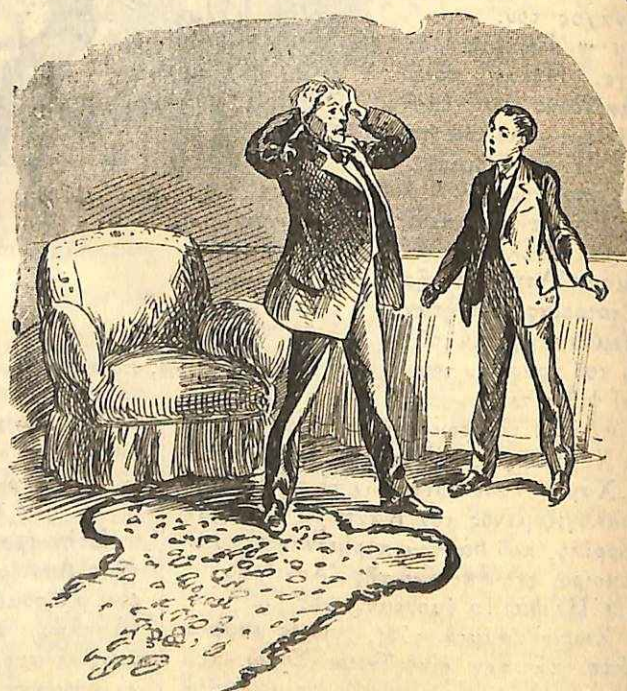
— Μὴ μὲ διακόπτῃς κι' ἄκουγε ! ἐξηκολούθησε ὁ Καντινιὼ. Ναί, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἐνοχος. Ἀλλὰ γιὰ τί πράγμα ; Τὸ ἀποφινὸ του τηλεγράφημα μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσωμε καὶ νὰ φαντασθοῦμε ὅτι θέλωμε. Ἐγὼ τοῦλάχιστο φθάνω νὰ τὸν παραδεχθῶ, ὅχι ἀτλῶς συνένοχο τοῦ δυστυχισμένου τοῦ πατέρα σου, ἀλλ' ὥς τὸν κύριο καὶ ἴσως τὸ μόνο δράστη τῆς κλοπῆς. Γιατί τώρα τὸν θεωρῶ ἱκανὸ γιὰ ὅλα...

Ἐξάρνα ἔπαυσε λίγο νὰ ὁμιλῇ καὶ, πιάων τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χέρια, ἐφώναζε σὰν ἄνθρωπος ποῦ ἀνοίγεται μπροστά του ἕνας πέλος :

— Ὡστε λοιπὸν, καὶ τὸ ρεβόλβερ ἐκεῖνο στὴν Ὀστάνδη... πάλι αὐτός !

— Τί ; ἔκαμε ὁ Ἑρρίκος, κρεμασμένος ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ δασκάλου του. Δὲν εἶνε δυνατόν !

— Μὰ βεβαίως ! τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα. Φοβήθηκε ἄμα εἶδες τὸν ἐγγώριστος ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸν Ὀμιλο καὶ ἐπρόσπαθησε ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ σένα, ἢ ἀπὸ μένα, ἢ ἀπὸ τοὺς δύο. Ὁ θυρωρὸς τοῦ θεάτρου εἶδε καλὰ, ἂν θυμᾶσαι, ἕναν ἄνθρωπο μὲ γένεια νὰ μπαίνειν στὰ παρασκήνια... Ἦταν αὐτός ! ὁ κόμης Ρουσόσκη !

«Ὡστε καὶ τὸ ρεβόλβερ ἐκεῖνο στὴν Ὀστάνδη... πάλι αὐτός !» (Σελ. 174, στ. γ.)

— Ἀ, τὸν ἄθλιο ! ἐφώναζε ἀκράτητος πιά ὁ Ἑρρίκος. Αὐτὸς λοιπὸν θέλησε νὰ σὲ σκοτώσῃ, κύριε Καντινιὼ !

— Καὶ μένα μάλιστα παρὰ τρίχα ! ἀποκρίθηκε ὁ γέρος, δείχνων στὸ στήθος του τὸ μέρος ὅπου εἶχε ρυτευθῇ τότε ἡ σφαῖρα τοῦ κακούργου.

Ἡ λύσσα τοῦ Ἑρρίκου ἐκορυφώθηκε μ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνησι.

— Μ' ἀφοῦ τώρα τὰ ξέρουμε ὅλα, εἶπε, δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ τὸν στείλωμε στὴ φυλακή... Νὰ πᾶμε αὐριο τὸ πρωί, ἀμέσως, στὸν εἰσαγγελέα, νὰ τὸν καταγγείλωμε. πρὶν προσθάσῃ νὰ φύγῃ πολὺ μακριὰ.

Ὁ Καντινιὼ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του.

— Σοῦ φαίνεται εὐκόλο, ἐψιθύρισε, ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατο.

— Γιατί ;

— Γιατί ἡ ὑπόθεσις τῆς κλοπῆς τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς ἐτελειώσεν, γιατί ὁ πατέρας σου κατεδικάσθη καὶ γιὰ νάναθεωρηθῇ τώρα ἡ δίκη, εἶνε πολὺ, πολὺ δύσκολο πράγμα.

— Μὰ ἔχουμε ἀποδείξεις ! ἔχουμε τὴν μεντάλλια !...

— Καὶ τί σημασία ἔχει ἡ μεντάλλια σου ;... Τὸ πολὺ-πολὺ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἀγκλὰς παίξει χαρτιά στὴ Λέσχη μὲ ψεύτικο ὄνομα. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ γιὰ νὰ καταδικασθῇ ἕνας ἄνθρωπος.

Ἀ, ἂν μπορούσαμε νὰ παρουσιάσωμε αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι στὸ δικαστήριο ὅταν ἐδικάζετο ὁ Σομῶ, μάλιστα ! αὐτὸ θάλλαζε ἀμέσως τὰ πράγματα, θάκανε νὰ πέσουν ἡ ὑποψίες στὸν Ἀγκλὰς. Τώρα ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμε τίποτε τίποτε ἐναντίον του.

— Μὰ εἶνε δυνατόν ;... Νὰ ἔχουμε τέτοιες ἀποδείξεις, καὶ νὰ μὴ μποροῦμε ;...

— Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε. Ρώτησα ἕνα φίλο μου, ποῦ εἶνε δικαστής, καὶ νὰ τί μοῦ ἔγραψε ἐδῶ : διὰ νὰ κινηθῇ πάλι ἡ δικαστικὴ μηχανή, πρέπει νὰ τελεσθῇ κακούρηγμα ἢ πλημμέλημα βεβαιωμένον.

— Καὶ τὸ ρεβόλβερ στὴν Ὀστάνδη ; δὲν εἶνε κακούρηγμα αὐτό ;

— Ναί, ἀλλὰ πρῶτον, τὸ κακούρηγμα αὐτὸ ἔγινε στὸ Ἐξωτερικὸ καὶ δὲν ἀφορᾷ τὰ γαλλικὰ δικαστήρια ἔπειτα ἡ Βελγικὴ δικαιοσύνη ἔκαμε τὴν ἀνάκρισί της καὶ ἀπεφάνθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ «τυχαίου».

— Ὡστε, ἀλήθεια, δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμε τίποτε ἐναντίον του ;

— Πρὸς τὸ παρόν, δυστυχῶς, ὅχι ! Ἀν ἀργότερα ὅμως βροῦμε τίποτε ἄλλο ποῦ νὰποδεικνύῃ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ δράστης τῆς κλοπῆς, μάλιστα !

— Καὶ ἂν ἀποκτήσωμε ποτὲ αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι, τί θὰ γίνῃ ;

— Ἀπλούστατα, εἶπε ὁ Καντινιὼ, θὰ ζητήσωμε τὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης

καὶ τὴν ἀποκατάστασι τοῦ πατέρα σου.

Ὁ Ἑρρίκος ρώτησε τί θὰ πῇ «ἀποκατάστασις» καὶ ἄμα τοῦ τὸ ἐξηγήσεν ὁ δάσκαλός του, εἶπε :

— Ὡστε ἂν ἐπιτύχωμε αὐτὸ ποῦ λέτε, ὁ μπαμπᾶς θὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακή... καὶ θὰ ξαναπάρῃ τὴ θέσι του στὴν Τράπεζα... καὶ δὲν θὰ θεωρεῖται πᾶς ἄνθρωπος ἀτιμασμένος !

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μοῦ εἰδείξε τὸ γράμμα τοῦ φίλου μας ποῦ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τί θὰ πῇ Σοσιαλιστής καὶ Σοσιαλισμός καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι δὲν θάταν περιττὸ νὰ σὰς γράψω γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα

λίγα λόγια. Ἐγὼ πάλι παρακάλεσα τὸν κ. Πλάτωνα Δρακούλη, ποῦ εἶνε ὁ πρὶν γνωστός καὶ ἔπειθ' ὁ σοφὸς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας σοσιαλιστάς, νὰ ἱκανοποιήσῃ μὲ κανένα ἄρθρο τὴν περιέργειά σας, γιατί ἐγὼ δὲν εἶμαι Σοσιαλιστής, δὲν κατέγεινα ποτὲ εἰδὶ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα καὶ δὲν τὰ ξέρω τόσο καλά, Ἀλλὰ ὁ κ. Δρακούλης μοῦ εἶπε, ὅτι δὲν εὐκαιρεῖ, γιὰ τὴν ὥρα, νὰ γράψῃ. Θὰ σὰς πῶ λοιπὸν ἐγὼ ὅσα ξέρω, κι' ἀργότερα, ἂν εὐκαιρήσῃ ὁ κ. Δρακούλης, μαθαίνετε ἀπ' αὐτὸν καὶ περισσότερα.

Στὸν πολιτισμένον κόσμον, ὅστερ' ἀπὸ μεγάλους ἀγῶνες, ὁ ἄνθρωπος ὑπόκτησε τέλος τὴν πολιτικὴν του ἐλευθερίαν. Ὁ πολίτης τοῦ ἐλεύθερου Κράτους δὲν εἶνε πια δούλος παρὰ μόνον τοῦ Νόμου καὶ μπροστὰ στὸ Νόμον ὅλοι οἱ πολῖται εἶνε ἴσοι. Ναί, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ὑπάρχῃ μιὰ δουλεία : ἡ «δουλεία τοῦ Κεφαλαίου». Ἐξ αἰτίας τῆς, οἱ ἄνθρωποι—αὐτοὶ οἱ ἐλεύθεροι πολῖται,—εἶνε χωρισμένοι : σὲ πλουτίους καὶ σὲ πτωχοὺς, καὶ οἱ πτωχοὶ εἶνε δούλοι τῶν πλουτίων. Ἐργάζονται γι' αὐτοὺς, χωρίς νὰ παίρνουν ὅλο κληρὸν τὴν ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας τους. Κ' ἐνῶ οἱ πλούσιοι, οἱ κεφαλαιῶχοι, οἱ κτηνηταῖοι οἱ ἐργοστασάρχαι, πλουτίζουν ὀλοένα περισσότερο καὶ ἔχουν ὅχι μόνον ὅτι τοὺς χρειάζεται, ἀλλὰ καὶ ὅτι δὲν τοὺς χρειάζεται, οἱ ἐργάται τους, δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, στεροῦνται πολλὰς φορές καὶ αὐτὸ τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον.

Στὸν κόσμον λοιπὸν, καὶ τὸν πρὶν πολιτισμένον, ἐπικρατεῖ μιὰ μεγάλη ἀνισότης. Κι' αὐτὴ τὴν ἀνισότητά οἱ Σο-

σιαλισταὶ τὴ βρίσκουν ἄδικη καὶ παράλογη. Γιατί, σὰς λέγουν, ἀφοῦ ἡ Γῆ δόθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ 'ς ὅλους τοὺς ἄνθρώπους, νὰ μὴ χαίρουνται ὅλοι ἐξίσου τὰγαθὰ της, ἀλλ' ἄλλοι νὰ τὰ ἔχουν ὅλα κι' ἄλλοι νὰ μὴ ἔχουν οὔτε ψωμί ;

Γιατί νὰ μὴ μπορῇ ἕνας μόνον ἄνθρωπος νὰ συναθροίσῃ ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια ποῦ δὲν τοῦ χρησιμεύουν πρὸς γυμναστικὰς, παρὰ μόνον γιὰ νάχῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ λέγῃ πῶς εἶνε ζάπλουτος, καὶ χιλιάδες ἀνθρώπων κοντὰ του, δίπλα του, νὰ πεθαίνουν σὲ τοῦγλες ἢ στὸ δρόμον ἀπὸ τὴν πείνα ; Δὲν θὰ μπορούσε ἄρα γε νὰ βρεθῇ ἕνας τρόπος, ὥστε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν πολιτισμένον κόσμον αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀδικία καὶ νὰ γίνοντο ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅλοι οἱ πολῖται τοῦ ἐλεύθερου Κράτους, ἐπίσης πλούσιοι καὶ ἐπίσης εὐτυχισμένοι ;

Αὐτὸ τὸ πρόβλημα σκοπεύει νὰ λύσῃ ὁ Σοσιαλισμός, αὐτὸ τὸ Ἰδανικὸ ἐπιδιώκουν οἱ Σοσιαλισταί. Μὲ ἄλλους λόγους, ζητοῦν τὴν κατάργησιν τῆς οἰκονομικῆς δουλείας, ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ μαστίζει τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἐντροπολοῦν μιὰ καινούργια κοινωνία, ὅπου κάθε ἄνθρωπος θὰ ἔχῃ ἐξασφαλισμένα τέσσερα πράγματα : τὴν τροφὴν του, ὑγιεινὴν καὶ ἀφθονή, τὴν κατοικίαν του, ὑγιεινὴν καὶ ἀνετη, τὴν ἐνδυμασίαν του καὶ τὴν ἐκπαίδευσίν του. Ἐννοεῖται, ὅτι κοντὰ 'ς αὐτὰ τὰ τέσσερα, θὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἀνάπαυσίν του, καὶ τὴν διασκέδασίν του. Καὶ οἱ Σοσιαλισταὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι αὐτὸ μπορεῖ νὰ κατορθωθῇ εὐκολώτατα, ἂν τὸ Κράτος ἀναλάβῃ ὅλους τοὺς πολῖτας, ὅπως περὶπου ἀναλαμβάνει σήμερα τοὺς στρατιώτας του, καὶ ἂν κάθε πολίτης, ἀνεξαιρέτως, ὑποχρεωθῇ νὰ ἐργάζεται λίγες ὥρες τὴν ἡμέραν σὲ κοινὰ ἐργοστάσια, χωρὶς ἄλλον ἐργοστασιάρχην κεφαλαιῶχον, παρὰ τὸ Κράτος τὸ ἴδιο, ποῦ θὰ μοιράζῃ ἐξίσου καὶ τὴν ἐργασία καὶ τὰ κέρδη τῆς ἐργασίας. Ἐτσι δὲν θὰ ὑπάρχουν πια πλούσιοι καὶ πτωχοί, οὔτε δυστυχισμένοι καὶ εὐτυχισμένοι. Θὰ ἐργάζονται ὅλοι, χωρὶς νὰ πεθαίνουν οἱ περισσότεροι στὴ δουλείαν, γιὰ νὰ μὲνουν ἄλλοι ἀργοί θὰ τρώνε ὅλοι, χωρὶς νὰ περιδουλιάζουν μερικοί, γιὰ νὰ μὲνουν ἄλλοι νηστικοί καὶ θὰ διασκέδάζουν ὅλοι, χωρὶς νὰ γλεντοκοποῦν μερικοὶ καὶ μερικοί, γιὰ νὰ δουλεύουν ἄλλοι καὶ τὴ νύκτα...

Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο Ἰδανικόν. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρχὴν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλανθρωπίας ἐκκινᾷ ὁ Σοσιαλισμός καὶ μιὰ τέτοια κοινωνικὴ ἀναμόρφωσι γυρεύει. Ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀγῶνα ποῦ κάνει καὶ τὰ μέσα ποῦ μεταχειρίζεται, γιὰ νὰ φθάσῃ σιγά-σιγά στὸ σκοπὸν του, θὰ σὰς πῶ μεθαιρία.

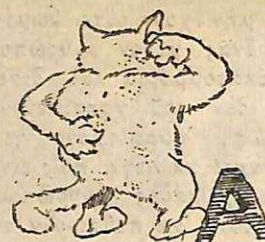
Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΟΙ ΨΥΛΛΟΙ

Α'

ΚΟΥΣΕ, 'Ασπρούλης μου, δεν μαθαίνω καλά πράγματα για σένα, έρwνάζε ή κυρά Κοκκινότριχη, ενώ κύτταζε με άγριες ματιές τον γυιό της, ένα έκτακτο γατάκι κατάσπρω, φαίνεται ότι κάθε μέρα βρίσκεσαι με τον παλιόγατο του παπουτσή της γωνίας.

— Ω μαμμά, απήντησεν ο 'Ασπρούλης, είνε τόνον ώραίος γάτος αυτός ο 'Αγκορᾶς!

— Χμ, έμένα μου είπαν ακριβώς το έναντίον... και γιά σκέψου, σύ, γατάκι που ή μαμμά σου έχει κύριο ένα πρωθυπουργό, να συναναστρέφεσαι με τα γατιά των μπαλωματῶδων.

— Ναί, αλλά ο 'Αγκορᾶς άνετράφη στο σπίτι ενός λυχαγού... Μου έχει διηγηθήτης δυστυχίες της οικογενείας του... Κάποτε ο πατέρας του έριξε όλόκληρη πυραμίδα πιάτων, ενώ κυνηγούσ' ένα ποντίκι... και όλόκληρη την οικογένεια την έδιωξαν, και είνε ευτόχημα που τον ήυρεν ο καλός αυτός παπουτσή.

— Ναί! δεν μπορεί κανείς να εκλέξει τον κύριό του, μπορεί όμως τους φίλους του.

— Είνε τόσο νόστιμος ο 'Αγκορᾶς. Με άνησυχεί πολύ το ότι ποτέ αυτός δεν παίζει καλά παιγνίδια.

— 'Α όλα κι' όλα, με μένα είνε πολύ ευγενής... πολύ καλός.

— Να ιδούμε ως πότε θα είνε τέτοιος... 'Ελα τώρα, πήγαινε στόν έμπορο να πάρης ψιλικά.

— 'Αμέσως, μαμμά!

Β'

'Αλλά δυστυχώς, το κατάστημα όπου έπρεπε να υπάγη δεν απέιχε πολύ από το σπίτι του 'Αγκορᾶ. Και ο 'Ασπρούλης, χωρίς να σκεφθῇ καν τα

«Θά τους βάζης, σ' εκείνο το βάζο!...»

λόγια της μαμμάς του, πήγε άμέσως και τον ήυρε.

— Μπα! ήλθες; είπεν εκείνος. Νόμιζα ότι δεν θά ήρχεσο σήμερα. 'Αργήσες.

— Η μαμμά έχει επισκέψεις, είπε χωρίς να διστάση το ψευτράκι, και έγω έβγαλα το δίσκο να τους τρατάρω. Γι' αυτό άργησα.

— Σε συγχωρώ, και γιά να σου το άποδείξω, έχω κάτι να σου χαρίσω.

— 'Αλήθεια; είπεν ο 'Ασπρούλης ένθουσιασμένος.

— Μήπως δεν με πιστεύεις;

— Πώς δεν σᾶς πιστεύω, κύριε 'Αγκορᾶ! έσπυσε να πῇ ο 'Ασπρούλης.

— Πολύ ώραία! Μόνον που δεν θά σου δώσω το δῶρον μου, παρ' αρου με υπηρετήσης είνε ένα ζήτημα ύψιστης σπουδαιότητος.

— Τί να της ψήσω, κύριε 'Αγκορᾶ;

— Τί λές; Τί είπες;

— Δεν μου είπατε «ή ψῶς» της... και δεν ξέρω τί πάρα κάτω;

— Ωστε κάνεις και λογοπαίγνια....

— Βέβαια! και όταν παίζω με το αλογάκι μου, κάνω και αλογοπαίγνια...

«'Εδῶ έχω τους περισσοτέρους...»

— 'Ας πῶ καλαμπούρια γιά να μη παίζης πάλι με τας λέξεις.

— Πώς είπατε; καλαμπούζια; ελοι οί γάτοι ξέρουν και κάνουν.

Ο 'Αγκορᾶς έκανε κίνημα άνυπομονής.

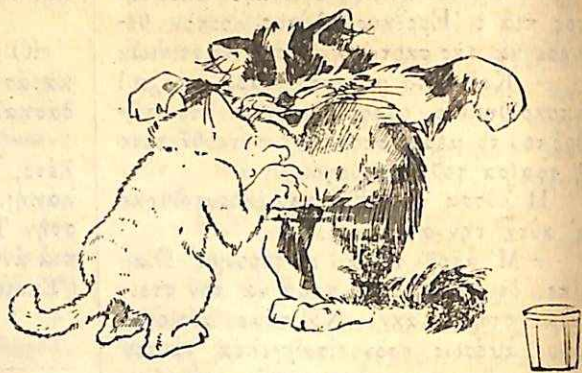
— Φαντάσου, είμαι γεμάτος ψύλλους!

— Κακόμοιρε!

— Ναί! είνε άνυπόφορο! 'Αλλ' έπειδή ξέρω ότι έχεις καλή καρδιά, έσκέφθην ότι ποτέ δεν θά ήρνεϊσο να μου βγάλης ένα-ένα τα παράσιτα αυτά ζωύφια...Θά τους βάζης σε 'κείνο το βάζο.

— Θά τους βάζω σ' εκείνο το βάζο.

—...που είνε σκεπασμένο με χαρτί και έχει μόνο μια τρυπίτσα στή μέση. Μπα! στραβώνεις τη μούρη σου; Μή σᾶς, λέγε μου και έχω πολ-

«'Εξακολουθεί τώρα στην κοιλιά...»

λους που θά' με παρακαλούσαν να με υποχρεώσουν. "Αν δεν ήλθης, δεν σε βιάζει κανείς. 'Αλλά γιά σκέψου το δῶρον...

Ο 'Ασπρούλης σκέφθηκε, ότι κατεχράτο ο 'Αγκορᾶς την φιλία του.

— 'Αλλά το δῶρον;

— Είμ' έτοιμος! είπε.

— Τῶξερα, ότι είσαι πιστός φίλος!

— 'Εμπρός! "Αμ' έπος, άμ' έργον. Νά, άρχισε άπ' έδῶ, είπε ενώ σήκωνε τ' άριστερό του ποδαράκι. 'Εδῶ έχει τους περισσότερους...Τους βλέπεις;

— Ω τί ψιλὸ που είνε το πόδι σᾶς, είπεν ο 'Ασπρούλης με είρωνείαν, θαυμάζων το πάχος του ποδός του φίλου του.

— 'Ελα, εμπρός!

— Μόνον αυτό δεν έπίστευα, έσκέπτετο ο 'Ασπρούλης, ότι από κυνηγός των ποντικῶν, θά γίνω και τῶν ψύλλων!

— 'Αλλά, βλέπεις, ψύλλω σε ή δουλειά μας!

— 'Εξακολουθεί τώρα στην κοιλιά!

— 'Αμα ο 'Αγκορᾶς έσηκώθη και ο 'Ασπρούλης είδε το πλήθος των ψύλλων, δεν μπόρεσε να μη ψιθυρήσῃ ένα δίστιχο της μαμμάς του γιά τους ποντικούς...

— 'Αχ Θεέ μου! Τί πολλοί!

— Τί θρεμμένοι! Τί χονδροί!

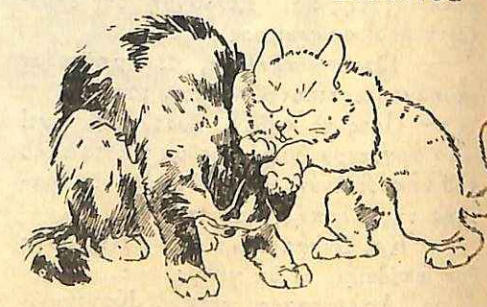
— 'Ελα τώρα στο κεφάλι. Πρόσεχε διότι είμαι πολύ ευαίσθητος.

— 'Αρχισαν να τον πιάνουν τὰ νεύρά του τον 'Ασπρούλη. Και που ήταν ακόμη!

— Είχε την πελωρίαν ούρα του 'Αγκορᾶ. Τέλος πάντων ήλθε κι' αὐτῆς ή σειρά, και ο τελευταίος ψύλλος μπήκε στο βάζο.

— ('Επεται το τέλος)

ΕΚΤΑΚΤΟΣ

«'Ελα! τώρα στο κεφάλι! Πρόσεχε γιατί είμαι πολύ ευαίσθητος!»

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

— Ο κύριος Τάυλορ, αν δεν άπατώμαι, είπε, πλησιάζων τον άξιωματικόν.

— Μάλιστα.

— 'Εγω να σᾶς πῶ δυό λόγια... κάτι τι πολύ σπουδαίον κ' έμπιστευτικόν, έξηκολούθησεν ο φίλος μας, κυττάζων ολόγυρα τους πόλινισμους.

Ο άρχιστυνόμος τον έτράβηξε μακράν από τους άλλους και τῷ είπε:

— Σᾶς άκούω.

— Συλλάβετε αυτόν τον άνθρωπο, άπεκρίθη ο Μωρίς Ζιλλάρ, αυτόν που πηγαίνει μπροστά είνε της συμμορίας του Σκυλοκεφάλου, τον ξέρω.

Μ' ένα σφύριγμα μόνον, οί πόλινισμους ένόησαν και πριν προφθάσῃ να κάμῃ την ελαχίστην αντίστασιν, ο Τζέιμς κατεδιβάσθη από το άλογον κ' έδέθη γερά.

— Κι' ο άλλος; ήρώτησεν ο Τάυλορ, με το ρεβόλβερ στο χέρι.

— Ο άλλος είνε ο άβλαβέστερος άνθρωπος του κόσμου, ο γιατρός του γειτονικού χωριού.

— Καί σεις; ποίος είσθε σεις;

— 'Εγώ... είμαι ο Μωρίς Ζιλλάρ!

— Ο Μωρίς Ζιλλάρ, επανέλαβεν ο Τάυλορ, άτενίζων τον νεαρόν ντέτεκτιβ.

Μπορεί όμως να είσθε και ο «Ρ», ο δραπετής των Κεντριών Φυλακῶν.

Σᾶς συλλαμβάνω!

— Μία στιγμή! έψιθύρισεν ο Μωρίς είνε το αὐτί του άρχιστυνόμου πριν με συλλάβετε, έξασφαλίσαιτε την σύλληψιν του Σκυλοκεφάλου και του Ράλφ, του λεγομένου Βασιλέως των Μεταμορφῶτων.

— 'Εγώ μπορώ να σᾶς δώσω μεγάλη βοήθεια ες αὐτό.

— 'Ωραία δοθήθεια θά μου δώσετε! είπε γελῶν σαρκαστικῶς ο κ. Ουίλλιαμ Τάυλορ. Είσθε συνένοχος των, συνεταιρος, και θέλετε να με γελάσετε, γιά να τους δώσετε βέβαια καιρό να δραπετεύσουν. 'Αλλά του κάκου. "Ολοι αὐτοί έπιτηροῦνται και ο Σκυλοκεφάλος δεν μπορεί να μᾶς γλυτώσῃ. "Οσο γιά σᾶς, αν κάμετε το παραμικρό κίνημα να φύγετε, πυροβολῶ!

Καί ταῦτα λέγων, ο Τάυλορ έσκόπευε τον Μωρίς Ζιλλάρ με το στρατιωτικόν του ρεβόλβερ.

Ο νεαρός ντέτεκτιβ δεν έταράχθη διόλου. Έσκυψε μόνον προς τον άξιωματικόν και, ως να μην είχε άκούσῃ την άπειλήν του, έξηκολούθησε με την ήρεμον φωνήν του:

— Ο μαρκήσιος Δερινὸ και ο 'Αμερικανός είνε στα χέρια του Σίμωνος. Τους έχει κλεισμένους και τους δυό ες εκείνην τή βίλλα. 'Ηλθα έδῶ μόνον και

μόνο γιά να τους έλευθερώσω. Μη μ' έμποδίσετε να εξακολουθήσω εκείνο που άρχισα.

— Δεν περνούν αυτά! άπεκρίθη ο Τάυλορ. Είσθε από τη συμμορία και σᾶς κρατῶ αιχμάλωτό μου.

— Μα έγω σᾶς έπλησίασα αὐθορμητικῶς με τή θέλησί μου, γιά να σᾶς καταγγείλω τον άνθρωπο που συνοδεύει τον γιατρό. Δεν έχω άλλο σκοπό, παρὰ να σᾶς βοηθήσω στή σύλληψιν του Σκυλοκεφάλου, γιάτι γνωρίζω τὰ κατατόπια της βίλλας. Ξέρω σε ποῖο δωμάτιο είνε φυλακισμένοι οί δυό τέκντελιαν, είδα την παγίδα που σᾶς έστησε ο Σίμων.

— 'Αντί άπαντήσεως, ο Τάυλορ ύψωσε τους ώμους και έφερεν είνε τὰ χείλη του μίαν σφυρίκτραν, διά να είδοποιήσῃ τους πόλινισμους, ότι έπρεπε να συλλάβουν τον Μωρίς.

— 'Αλλ' ο νεαρός ντέτεκτιβ είδε το κίνημα του άρχιστυνόμου και με άπεγνωσμένον πῆδημα, έρρίψετο είνε την τάφρον, ή ποία έχωριζε το δρόμον από τὰ χωράφια και πριν ή ο Τάυλορ συνέλθῃ από την έκπληξίν του, έγεινεν άφαντος.

— Κακοῦργε! έψιθύρισεν ο Τάυλορ, θά μου το πληρώσης αὐτό! 'Εννοια σου και δεν με κοροϊδεύουν έμένα χάρισμα!...

— 'Εν τούτοις, από υπερηφάνειαν, από περιφιλαντίαν, δεν είπε λέξιν είνε τους συντρόφους του διά το πάθημά του και, ελίγας στιγμάς αργότερα, μαζί με τον άστυνόμον του Ουεστμίστερ, εισεχώρει είνε την κατοικίαν του Σκυλοκεφάλου.

— Σιγή θανάτου έβασίλευεν είνε όλην εκείνην τήν βίλλαν. Ούτε ένα φῶς, ούτε ένας κρότος. Σιγή, σκότος και μυστήριον.

Οί δυό άστυνόμοι έπροχώρουν ψηλαφητεί, με τον φόβον ότι από στιγμής είνε στιγμήν ήμπορούσε νακούσθῃ ένας πυροβολισμός και μία σφαίρα να τους κτυπήσῃ κατάστηθα...

Ο Ουίλλιαμ Τάυλορ, με το δάκτυλον είνε την σκανδάλην του ρεβόλβερ, έψιθύριζεν είνε το αὐτί του συντρόφου του:

(«'Επεται συνέχεια») Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΙΠΛΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

— Ω! να ήμουν το φύσημα ενός Μπάτη Της βάρκας το πανάκι όταν φουσκώνει!... 'Ω! μιας βαρκούλας να ήμουν το τιμόνι! Να χάιδενα το κύμα του κυματί.

Πατρίδα μου χουσή!... Πάντα γιομάτη θάνε ή ψυχή μου ένθύμησης, που μόνη. Που μόνη σου της χάριζες, κ' οί χρόνοι "Οσο αν ροζοδιαβαίνουμε τρεχάτοι,

Ποτέ τους δε θά σβύσουν ούτε μια!... 'Ω! να ήμουν ένα τόσο συννεφάκι! Τη μικρούλα ν' άγράφου πλατεί.

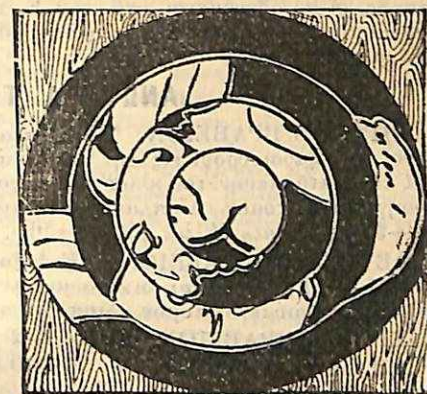
Που βρίσκουνταν το πρώτο μου σπιτάκι. Κεί ποίπαζα τὰ πρώτα μου παιγνίδια... Τὰ χρόνια ὅ! να ξανάχονταν τὰ ίδια!...

ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «'Οδηγόν Συνδρομητού» Κεφ. ΙΒ']

α') Συναρμολῶρησις εἰκόνας

Θάντιγράφετε αὐτό το σχῆμα, θά κόψετε τὰ τέσσαρα κυκλικά τεμάχια, από τὰ ὁποία άποτελεῖται, και θά τὰ περιστρέψετε οὕτω πῶς, ὥστε να συνδυασθῶν τὰ λευκά των μέρη και να σχηματίσετε την προτομήν ενός αρχαίου Ρωμαίου.

β') Παίρνιον

*Εστάλη υπό της Αυτοκρατείας του Βυζαντίου

	MA		BA	
KA	BAP	ΛΩ	ΓΟΣ	ΣΛ
	ΔΡΙ	A	ΔΕΝ	
PA	TI	ΔΙΕ	KE	ΣΑ
	NH		TH	

Να συναρμολογηθῶν αὐ συλλαβαὶ αὐται, ὥστε ν' άποτελεσθῶν τὰ ἐνόματα πέντε πόλεων τῆς Ἰσπανίας.

γ') Γρίφος

*Εστάλη υπό Χρυσῆς Α. Σίστην

X	X	X	X	X
X	X	X	X	X
X	X	X	X	X
X	X	X	X	X
X	X	X	X	X
X	X	X	X	X
X	X	X	X	X
X	X	X	X	X
X	X	X	X	X
X	X	X	X	X

δ') Διὰ τοὺς Ταλλομαδεῖς

*Επιγραφή

*Εστάλη υπό Κωνσ. Α. 'Αναγνωστοπούλου

E	E	F	I	N
R	L	L	T	I
I	T	I	T	V
O	U	E	S	E
B	A	R	E	L

Νάναγνοσθῇ έδῶ μία γαλλική παροιμία και να εύρεθῇ ή αντίστοιχος ελληνική.

Πύσεις τοῦ 20οῦ εἴδμου

α.) 'Οκτώ φάρια, διότι ο αριθμός 8 σχηματίζεται κοντά στα πόδια του ψαρά, από τὰ χέρτα της όχθης.—β.) 'Αροάνια, Κυλλήνη, Φολέη, 'Ερμάνθος.—Le sage est lui-même l'artisan de sa fortune.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 152^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος την 1ην Αύγουστου 1915 προς εύρεση των λύσεων, των εις τὰ φύλλα της «Διαπλάσεως» Αύγουστου-Νοεμβρίου 1915 δημοσιευθεισών 223 Πνευματικών Ασκήσεων.

Ο μετά τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὁρθὰς λύσεις ἐκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὐσημία. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὐσημία τῶν λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὐσημία Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐρυθραία Στεβύλλη*, 205 [21+9Ε].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὴν «Διαπλάσιν» τὴν φωτογραφίαν τῶν ἐπὶ πληρωμῇ δο. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισέ καὶ νύγοράσουν, ἀντὶ δο. 5 μόνον ἕνα οἰονδήποτε θέλουν προηγουμένον τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δο: *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος* 204 [21+9Ε].—*Μεγάλη Ἑλλάς* 190 [19+9Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐνδοξος Γαλλία*, 175 [18+9Ε].—*Κυπριακὴ Ἀκτὴ* 170 [17+9Ε]. (Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι ν' ἀγοράσουν ἀντὶ δο. 6 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν προηγουμένον τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δο.: *Ομηρίας*, 173 [18+9Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Χάρις* 142 [15+6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἐνα Χιωτάκι*, 96 [10+5Ε].—*Χιακὴ Ἀνθοδέσμη*, 112 [12+5Ε].—*Διάτρητος Κυνόλενκος* 74 [8+4Ε].—*Μέλλουσα Ἡρώς*, 105 [11+6Ε].—*Ἐταστὴς τοῦ Ἰδεώδους*, 71 [8+4Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ναυτοπούλα*, 62 [7+4Ε].—*Λήθη*, 64 [7+4Ε].

ΜΕΣΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἔως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μία Τρελλούλα*, 192 [20+9Ε].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι εἰς ὅ,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Α' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: *Φανὴ τῆς Πατρίδος*, 173 [18+8Ε].—*Υπερὸ Πατρίδος*, 183 [19+9Ε].—*Μικρὰ Δούκισσα*, 168 [17+8Ε].—*Βόας τοῦ Ζαλλόγγου*, 174 [18+9Ε].—*Νεαρά Κοῖσσα*, 161 [17+9Ε].—*Ἰνὸς* 202 [21+9Ε].—Σ. Φ. *Μακρυμύχλος*, 167 [17+9Ε].—*Λευκὴ Νυμφαία*, 158 [16+7Ε].—*Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου*, 170 [17+9Ε].—*Οὐριος Ἀνεμος*, 190 [19+9Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Καρυάτις*, 146 [15+9Ε].—*Ἐνετικὸς Λέων*, 146 [15+9Ε]. (Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι εἰς ὅ,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Β' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: *Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου*, 142 [15+8Ε].—*Κόρη τοῦ Ἰονίου*, 141 [15+8Ε].—*Δάκρυ τοῦ Ἑλέους*, 137 [14+9Ε].—*Τρελλὴ Ναυτοπούλα*, 137 [14+8Ε].—*Ναυτοπούλα τοῦ Ἰονίου*, 134 [14+9Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐθνικὸν Ὀνειρον*, 120 [12+7Ε].—*Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ*, 126 [13+8Ε].—*Πανοικράτωρ*, 124 [13+9Ε].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι εἰς ὅ,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Γ'. Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, 123 [13+9Ε].—*Κεφαλονιτάκι*, 132 [14+9Ε].—*Πληρωμένος Πειρώτης*, 132 [14+9Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἄγγελος τῆς Νίκης*, 67 [7+3Ε].—*Αἵματωμένο Σίφος*, 80 [8+5Ε].—*Αγοριοβιόλεττα*, 82 [9+5Ε].—*Πέτρος Ριοναί*, 57 [6+3Ε].—*Πορμαχος τῆς Ἐπιταλόφου*, 73 [8+4Ε].—*Μπισουνέ*, 106 [11+9Ε].—*Αἴας ὁ Τελαμόνιος*, 98 [10+5Ε].—*Ἀτρόμητος Ἀερόπρος*, 67 [7+4Ε].—*Ἡρώς τῶν Βαλκανίων*, 81 [9+8Ε].—*Ἐνοσίς τῆς Κρήτης*, 110 [11+9Ε].—*Ἀντων. Ν. Παβέλλας*, 65 [7+5Ε].—*Πηλέας*, 85 [9+8Ε].—*Αἰκίς Χαράς*, 65 [7+4Ε].—*Ἐνθουσιώδης Κύριος*, 55 [6+3Ε].—*Ἐνδοξον Σόφι*, 106 [11+9Ε].—*Τίσιμος*, 68 [7+4Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Σταμ. Γ. Γλυκοπάντης*, 30 [3+2Ε].—*Ξενοκρατούμενη Κύπρος*, 28 [3+2Ε].—*Βασίλης τοῦ Βοσπόρου*, 36 [4+2Ε].—*Θησεύς*, 54 [6+7Ε].—*Χαράλ. Γ. Λαπάκης*, 29 [3+2Ε].—*Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν*, 33 [4+3Ε].—*Δεμοσιανή*, 35 [4+2Ε].—*Πεονγίζουσα Ἀδάς*, 34 [4+2Ε].—*Στενημαχιωτάκι*, 44 [5+7Ε].—*Ἡρώς τῆς Ἀθήνας*, 44 [5+3Ε].—*Νέος Ἑλληνας*, 27 [3+2Ε].—*Κυρία Δεσποτίνα*, 28 [3+2Ε].—*Εὐρωπαϊκὸς Πόλεμος*, 36 [4+3Ε].—*Ἡρώς τοῦ Ζαλλόγγου*, 27 [3+2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μέλλων Ναύαρχος*, 132 [14+9Ε].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι εἰς ὅ,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Α' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: *Ἀθηναιοπούλα*, 201 [21+9Ε].—*Μικρὸς Ποδόκοπος*, 138 [14+9Ε].—*Ἀσθμα τῆς Πατρίδος*, 185 [19+9Ε].—*Ξανθὴ Πεταλούδα*, 175 [18+9Ε].—*Ροδαλὴ Ἀνυόδα*, 137 [14+7Ε].—*Νικηφόρος Εὐζώνος*, 205 [21+9Ε].—*Ζακυνθινὸ Ἀκοροιάκι*, 134 [14+7Ε].—*Ἡρώς τῆς Λιέγης*, 193 [20+9Ε].—*Γυθιοτάκι*, 119 [12+8Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κόρη τοῦ Γιαλοῦ*, 94 [10+9Ε].—*Τυπερρέρι*, 109 [11+5Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀστὴρ τῆς Δόξης*, 79 [8+4Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἐλευθ. Ν. Ἀποστόλου, 39 [4+2Ε].—*Μικρὴ Κυπριοπούλα*, 45 [5+3Ε].—*Ρεῦμα τοῦ Ἑλληνοπόντου*, 58 [6+3Ε].—*Δοξασιμὸν Λάβαρο*, 44 [5+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Κέδρικ*, 22 [3+2Ε].—*Λυκομήδης ὁ Σκύριος*, 19 [2+4Ε].—*Ἐνδοξὸ Μεσολογγιτάκι*, 23 [3+2Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις ἀναμῆς ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἐξῆς: *Δορελά*, 12 [2+1Ε].—Π. Θ. Καλαμβούκης, 32 [4+3Ε].—Ν. Π. Κόκκινος, 11 [2+2Ε].—*᾽Ορεινὴ Ἀναξία*, 11 [2+2Ε].—*Γέρος τοῦ Μορηά*, 19 [2+1Ε].—Κ. Νικολαεῖτης, 27 [3+2Ε].—*Μελαγχρὸν Διαβολάκι*, 19 [2+1Ε].—Γ. Ι. Τσερώνης, 10 [1+1Ε].—*Ἰσμα*, 19 [2+2Ε].—*Ἑλληνικὸν Χῶμα*, 14 [2+1Ε].—*Λέων τῶν Ἰωαννίνων*, 13 [2+1Ε].—*Φυσιολάτρης*, 6 [1+1Ε].—*Ναυτάκι τῆς Ἀθήνας*, 10 [1+1Ε].—*Πανοδύρος Ὀδυσσεύς*, 11 [2+1Ε].—*Ρομφιλιωτάκι*, 6 [1+2Ε].—*Γῆ τῶν Φαίακων*, 6 [1+1Ε].—*Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας* 11 [2+1Ε].—*Λάβαρον τοῦ 21*, 17 [2+1Ε].—*Ἀρολούλουδο*, 1 [1+1Ε].—*Ἐξοδος τοῦ Μεσολογγίου*, 15 [2+1Ε].—*Ἀιδά*, 2 [1+1Ε].—*Καλλιτέγνης Φειδίας*, 9 [1+1Ε].

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος:—Πέ, μου, Τάκη, τὸ ἀρ. ρημένον οὐσιαστικὸν τοῦ ἐπιστέλλου.

Τάκης:—Ἐπιστολὴ.

Ὁ Διδάσκαλος:—Καὶ σύ, Πετράκη, τὸ ὄρων πρόσωπον;

Πετράκης: Ὑαχρόδρομος, κύριε Καθηγητά!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φροντοῦ τῆς Πατρίδος

**

Ὁ Θεός:—Πῶς πηγαίνει; λοιπὸν σὰ μαθήματά σου Μιγάλη.

Ὁ ἀνεμῖος: Ἐξάρετα, θεῖε. Ἀκόμη καλίστερα κ' ἀπὸ τὸ δάσκαλό μου.

Ὁ Θεός: Ἔτσι; καὶ πῶς αὐτό;

Ὁ ἀνεμῖος: Μὰ νά. ἐγὼ προδιέβασα τὴν τρίτη, ἐνθ' ὃ δάσκαλος ἔμεινε πάλι στὴ δευτέρα. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαγχολικῆς Κορφατοπούλας

**

Ἡ μικρὰ Ἑλένη πρὸς τὸν Μπέμπη:

—Ἀπόψε εἶδα στὸν ὕπνο μου πῶς ἐπῆγα στὸ Ἰαχαιοπλάστειο κ' ἔφαγα πέντε πάστες.

—Ἀμ' ἐγώ, πόσες ἔφαγα;

—Καμμιά! γιατί ἐσύ δὲν ἦσουν μαζί μου. Καὶ ὁ Μπέμπης ἀρχίζει τὰ κλάματα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑμνου τῆς Ἐλευθερίας

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνάτε ὅρατα τὰς ὥρας σας

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Βιβλία τετρατά, μορφωτικὰ καὶ ἡθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) δο. 6. Χρυσὸδ. δο. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δο. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) δο. 3,50. Χρυσὸδ. δο. 5.

Δεῦκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, ἕκαστον τετραδίου δο. 0,15

Δέσμη 7 τετραδίων δο. 1.—Δέσμη 15 τετραδίων δο. 2.—Δέσμη 25 τετραδίων δο. 3.—

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόνες) δο. 3,50. Χρυσὸδ. δο. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) δο. 1,50. Χρυσὸδ. δο. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δο. 3,50. Χρυσὸδ. δο. 5.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουσιτίου). Σειρὰ Α' δο. 1,20. Σειρὰ Β' δο. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) δο. 2. Χρυσὸδ. δο. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες) ἕκαστον δο. 0,50. Χρυσὸδ. τὰ 3 ὁμοῦ, δο. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (21 εἰκόνες) δο. 3,50. Χρυσὸδ. δο. 5.

Ὁ Πυρετιστὸς (24 εἰκόνες) δο. 3,50. Χρυσὸδ. δο. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) δο. 3,50. Χρυσὸδ. δο. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμπετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σμαρτασίου, δο. 0,60.

ΚΑΛΩΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1915, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἡδὴ ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμίας 1,75.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 26 Ἀπριλίου 1916

ΠΟΤΕ δὲν με βρύνουν αἱ ἐπισκέψεις τῶν καλῶν μου φίλων, Στενημαχιωτάκι. Ὅσον διὰ τὸν Τέλλον Ἀγρῶν, δὲν θὰ κοιπάσῃς πολὺ νὰ μὴ τὸν φέρῃς, διότι ἔκαμα πλέον τὴν ἀρχὴν. Ἦλθε μόνος του.

Σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα, Κυπριακὴ Ἀσπίς. Μοῦ ἔγινε κἀμὴ ὥς τώρα ἐξ συνδρομῆς καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε βέβαια μικρόν. Φαντάζεσαι πόσον θὰ ἤθελα νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ ἀλλοιούτικα. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, ἡ «Ἀσπίς» ἡλίου δὲν ἦτο δημοσιεύσιμος. Προσπάθυνα νὰ γράψῃς καὶ καλλίτερον.

Ἡ παραγγελία σου, Ἐρώς τῆς Πατρίδος, ἐτετέλεστο. Διὰ τὸ ἄλλο δὲν ἔχεις δικαίον. Ἡ λέξις «ἐκπομπή» χωρεῖ ἀκριβῶς εἰς τὸ κενὸν τῆς σελίδος 54 τοῦ 7ου φύλλον. Καὶ νὰ μὴ ἔρῃ; δι' αὐτὸ καμμὴν ἀμφιβολίαν, διότι αἱ «λευκὰί» λέξεις στοιχειοθετοῦνται πρῶτα, καὶ κατόπιν τὰς ἀφανίζω. Ὅποτε μένει κενὸς ἀκριβῶς ὁ γῶρος τὸν ὁποῖον κατεῖχον.

Σοῦ ἔστειλα τετραδιά, Στενημαχιωτάκι, Κορφατοπούλα. Δὲν ξέρω τί ἀπέγινε τὸ γατάκι πού ἐπρόκειτο νὰ ὀνομασθῇ «Λορελά» Σ' εὐχαριστῶ πού ὀνόμασες τὴν ὥραιάν σου τριανταφυλλίαν «Διαπλάσιν». Ὅσον διὰ τὸ γράβιμό σου, ἐγὼ τὸ εὐρίσκω πολὺ καθαρόν. Ἔνοσις ὅμως, ὅτι εἶμαι καὶ πῶς ἐξηκνημένη νὰ ἐξιδιαιρῶν παιδικὰ γράμματα ἀπὸ τὴν Μίαν Τρελλούλαν.

Ἰππεὺς τοῦ Θανάτου, τάποτελέσματα τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀσκήσεων δὲν θὰ δημοσιεύσῃς, διότι τέτοιοι Διαγωνισμοί, ὅς' αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν, δὲν ὑπάρχει. Μήπως θέλεις νὰ πῇς Διαγωνισμὸν Ἀδύνατον;—Ναί, κάθε τι πού μὴ στέλλεις, εἰμπαρεῖς νὰ τὸ βάζῃς εἰς τὸν ἴδιον γράμματι.—Ἐννοῶ νὰ μὴ διπλώνεται εἰς δύο ἢ ἄλλω, ὥστε νὰ γίνεταί τὸ τετραδίου μικρόν. Τὸ τετραδίου τῶν Ἀσκήσεων πρέπει νὰ εἶνε μεγάλον.

Καὶ ὁ «Κόκκινος Βράχος», Ἀγαθάκι, πλησιάζει νὰ ἐξαντληθῇ. Ὁ κ. Ξενοπούλου δὲν ἔχει πλέον παρὰ ὀλίγας δεκάδας ἀντιτύπων. Ἦτο πολὺ φρικτὸν νὰ ἐξαντληθῇ γρήγορα βιβλίον, πού ἔκαμε τόσον ἐντύπωση. Φαντάσου, ὅτι τὸ ἐξάδα καὶ ὁ κ. Ἐλευθ. Βενιζέλος, κ' ἔστειλε μάλιστα πρὸς τὸν συγγραφέα μίαν κολακευτικὴν αὐτογράφων ἐπιστολήν, ὅπου τῷ λέγει. μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι «κοντὰ στὴν αἰσθητικὴ ἀπόλαυσιν, ἐδοκίμασε κ' ἐθνικὴ περηφάνεια, βλέπων πόσον προώδυνεν εἰς τὸν τόπον μας τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ λόγου». Ἐννοεῖς πόσον εἶνε τιμητικὸς διὰ τὸν συνεργάτην μου τέτοιος ἔπαινος ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἐδιπλάσιασε τὴν ἑλλάδα.

Ἡ Ἐῖα μοῦ γράφει: «Νὰ κ' ἕνα γράμμ' ἀπὸ τὸ χωριό, πού ᾔθελ νὰ περάσω τὰς ἑορτὰς μὲ τὴν μαμά μου. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ καὶ τῆς χρεῶς μου. Τὸ μικρόν μου περιβάλλει εἰς γέμισμα λουλούδια. Μὰ καὶ ἐν δὲν εἶνε ὁμορφοῦς τῶρα μετὰ τὴν ἀνοιξί;—Ἐννοῶ πρῶτ' αἰὶ καὶ πῶμα μὲ μὴ ὄρεϊ τὸ γὰλ μού, καὶ ὕστερα τρέχω στὸν κῆπον, στὰ χωράκια. Μὰ ἔχω μαζί μου καὶ τὴν ἀγαπημένην μου ἀντίπλαιν καὶ ἡ ὥρες περνοῦν χωρὶς νὰ τῆς καταλαβαίνω...» Κ' ἐγὼ δὲν τῆς καταλαβαίνω, ὅσον διαβάζω τόσο ὁμορφοὺς καὶ γεμάτους ἀγάπης γράμματα...

Καὶ ὁ Σκλαβομεινὸς Ἑλληνας, διὰ τὸ ζήτημα τῶν Σχολικῶν Ἐκθέσεων, εἶνε τῆς γνώμης ὅτι

πρέπει νὰ γράφονται στὴν καθαρεύουσα. Ὅχι, διότι εἶνε φίλος τῆς καθαρεύουσας, ἀπεναντίας, εἶνε θερμότερος δημοτικιστής, ἀλλὰ διότι φρονεῖ ὅτι μόνον ὅταν ξέρῃ κανεὶς καλὰ τὴν καθαρεύουσαν, εἰμπαρεῖ νὰ γράφῃ καλὰ τὴν δημοτικὴν. «Ἡ δημοτικὴ—λέγει—χρειάζεται γνώσεως τῆς καθαρεύουσας καὶ τέχνης. Φαντάσου λοιπὸν μετὰ τὴν ἑλπίσιν αὐτῆς τῆς γνώσεως καὶ τῆς τέχνης, τί θὰ γινόνταν, ἂν ἐπέτρεπαν τὴ δημοτικὴν στὰς ἐκθέσεις. Φαντάσου τῆς ἀδύνατης ἀρλούμπης, πού θὰ ἐγείμιναν τὰ τετραδιά. Ἐσὺ, ὁ ἀγνωστὴ Τρισεύγετη, πῶς θὰ νὰ καταφέρῃς στὴ δημοτικὴ, καθὼς καὶ σὺ, ἀγαπητέ μου Ἡρώς τοῦ 1913. Ρωτήστε ὅμως καὶ τοὺς ἄλλους, πού ἀποτελοῦν τὴν πλειονότητά καὶ πού ὅταν τοὺς πῇς νὰ γράβουν ὅπως μιλῶν, θὰ κάμουν τόσους μαρογιαίας στὰ χαρτιά των, ὥστε θὰ ἐπιφέρουν πτώσις τῆς τιμῆς των, αἰσθητὴ καὶ κάτω στὸ Γάγγη.»

Ἡ Εὐφροσύνη, Μνεῖα, Φιτῆς, δὲν ἔχει καμμὴν ἄλληλ' ἀμοιβήν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Εὐσημία. Καὶ ὁ Ἐπίνοσις, ἐπίσης. Μόνον οἱ λαμβάνοντες Βραβεῖον (Α', Β' ἢ Γ') λαμβάνουν ὡς δῶρον καὶ βιβλία. Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα σοῦ τὰ ἐξῆγε καλίστερα ὁ Ὁδὸς τοῦ Συμπεριφορᾶς. Ἀμα τὸν διαβάσῃς μὲ προσοχήν, εἰς τὸ 1ον φύλλον, θὰ πύσῃς «νὰ μὴ κἀνῃς ἄλλο παρὰ νὰ ρωτᾷς».

Φιλανή Μαρκ., σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν λύσεων, ἀλλὰ νὰ διαλέξῃς ἄλλο φενόνομον, διότι τὸ Ἀπριλιάντικο Τριανταφυλλιάκι εἶνε δοσμένον. Εἶμαι ὅμως βεβίαια, ὅτι ὅποιος καὶ ἂν διαλέγῃς, δὲν διακρίνῃς μετὰ αὐτὸ καὶ τὸ τιμῆς.

Μ' ἔγλασε τὴν πρωταπριλιά ἡ Ἐσμεοδόδα! Μοῦ ἔγραψε πῶς θάβη στὰς Ἀθήνας, κ' ἐγὼ ἡ κουτὴ τὸ πιστεύω, σὺν νὰ ὑπῆρχαν...βιβρόρια καὶ σιδηρόδρομοι, διὰ νὰ ἔβη κανεὶς ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ὡς ἐδῶ!.. Δὲν περᾶζει καὶ τοῦ χρόνου! Τὴν εὐχαριστῶ διὰ τὰλλα πού μοῦ γράφει καὶ συμφωνοῖ ὅτι τὸ γούρι τῆς εἶνε θαυμάσιον.

Ἡ Ρεζεντὰ μοῦ γράφει: «Ἀλλ' ὅρα, τί ἔσοχο πρᾶγμα εἶνε νὰ ἔγῃ κανεὶς Ἀδύκωμα Μ. Μυστικῶν. Ἐγὼ ἔχω μερικὰ τετραδιά ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς πρώτης μας γνωριμίας καὶ τώρα πιστεύω νὰ μαζέψω ἀρκετά, γιὰτί οἱ φίλοι μας, βλέπον, ἔχουν τὴν καλωσύνην νὰ μὴ προστείνουν συχνά. Ἀμα τὰ κά. ὡ πακέτα, θὰ τὰ δέσω. Ὅποιον βιβλίον ἀπὸ τὴν Βιβλιοθήκην μου ἐκλέξῃς, θὰ εἶνε ὥραιον καὶ κατὰλληλον διὰ τὴν ἡλικίαν σου.

Σκλαβομεινὸς Πόλι, σὲ σαγχάριω θερμῶς πού ἐκρίθης ἄξιος τοῦ πρώτου βραβείου εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Σχολείου σου. Ὁρατά μοῦ περιγράφεις τὴν τελετήν. Ναί, κ' ἐγὼ ἔχω ἀκούσῃ δι' αὐτὸ τὸ Σχολεῖον, ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰ καλλίτερα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Ἰάσων πρίγκιψ».—«Ἡ Μάννα».—«Ὁ Διονύσιος καὶ ὁ μέλας Ἰωάννης».—«Σκέψεις».—«Χαμένη Εὐτυχία».—«Δυστοχὸ παιδί».—«Κλέπτῃς τοῦ ἐκτοῦ του».—«Φύλακες ἀρμπαντεῖς».—«Τὰ ἐρημοκλήσια».—«Ἡ ὄρανη».—«Γυνὴ τιμωρομένη διὰ κακογλώσσας».—«Τὶ σέμπομαι».—«Ἰσοδοῦς».—«Παῖς ὕπνου».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς ἐδωκαεταίους Διαγωνισμοὺς.

ΕΓΚΡΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων
Ἀπριλίου—Ιουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς
19ης Ἰουνίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς
προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ
ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

265. Λεξιγραφία

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἀρεθμός,
Τὸ δεῦτερον κάποιος θεός,
Ἀνθ' ἧς ἰδῆς, σὸ τρίτον μου
Ποῦ δὲν γυρεύουν ἤλιον,
Καὶ στήν Εὐρώπῃ τ' ὅλον μου
Ἀποτελεῖ Βασιλείον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους Ἑλληνοπούλας

266. Στοιχειογραφία

Ὅμως εἶμαι, σὲ ποτίζω
Καὶ σ' εὐφραίνω, σὲ δροσίζω.
Ἐνὰ λάμβδ' ἂν μοῦ προσθήσῃς.
Θὰ σὲ κάμω νὰ πονέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Στ. Χρηστίδου

267. Μεταγραμματισμός

Ἀδίκᾳ τὸν κόπο χάνω
Ποῦ τὸ Κάπα Θῆτα κάνω:
Μία νῆσος ἐξυθίσθη
Κι' ἄλλη εὐθὺς ἐνεφανίσθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τῶν Ἀεροκρεαννίων

268. Ἀναγραμματισμός

Ὁ βίος σου χωρὶς ἐμέ, καὶ τῶν πτωχῶν ἰδέως,
Θὰ ἦταν ἀνυπόφορος. Ἄν ὅμως αἰφινθῶς
Σοῦ καταβῇ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμόν μου
Νὰ μεταβῇς ἐναλλάξ, πρόσσε! σὲ πληγῶν!
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Γιαλοῦ

269. Πυραμίδ.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀστερισμόν.
* + * = Στοιχεῖον ὕψρον.
* + * + * = Ἀριθμητικόν.
* * + * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* * * + * * * = Μέγας ὄψις.
* * * * + * * * * = Ἐπίθετον Ἀγίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρμούρας Σιβύλλης

270—272. Συμπλήρωσις φράσεων

- 1.) — μὴ — ἥδιστα — τὰ — .
- 2.) — ὑπὲρ —
- 3.) Ἐξεῖς; — ἐγκράτειαν, — φιλίαν, — κόσμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἑλληνος

273—277 Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἂνε ἀναγραμματισμοῦ,
ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ρύπος, βέλος, αἰκία, μαῦρος, νόμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώς τοῦ 1913

278. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοι-
αῦτα, ὥστε τὰ ἑκάστη τῶν νάποτελοῦν ἀρχαῖον βα-
σιλεῖα τῶν Μεσσηνίων.

Χθές, στερεόν, ἄνισος, λαμβάνω, ἔπειτα,
διάφορος, ἀδύνατος, πονῶ, βραχύς, πολὺς,
ἀμαθής.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Εὐχὴν τῆς Μάννας.

279. Φωνηεντόλιπον.

νν-γγν-π

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῶν Ἀλπεων

280. Γρίφος

θε θε γόνυ θε
θε θε εὐ θε
θε θε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρεζεντᾶς

ΛΥΣΕΙΣ

Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ 3ου ἔτους καὶ 5ου φύλλου

25. Διέλκρον (Δέλτα, Ρίον.) — 26. Ἀκμων
Ἀκμων. — 27. Ἰσπανία—Σινάπια. — 28. Ἀρ-
γος—ἀργός.

29. Θ Η Σ Ε Ι Ο Ν 30. Φύσιν πονηρὰν
Η Μ Ε Ρ Ο Σ μεταβαλεῖν οὐ ρά-
Σ Ε Α Ι Σ μιν. — 34-35. Διὰ
Ε Ρ Ι Σ τοῦ Κ' κέρας,
Ι Ο Σ μῆκος, καλῶ. ἄ-
Ο Σ κων ἐκτός—36.
Ν ΣΤΡΑΒΩΝ (Σι-
νόπη, ΤεΩξί, ΡοΒοάμ, ἈδἈμας, ΒιΡγίλιος
ῶςΤε ΝέΣτος.) — 37. Ὁ λόγος εἶνε σπῆρος. —
38. Ἐσο πῶτος (ὅς ο πρα-ώς).

39. Γύθειον (Γῆ, θεῖον.) — 40. Πήλασος (πῆ,
γᾶ, σός.) — 41. Πόνος—Πόρος. — 42. Ὁ αὐλός,
ἡ αὐλή.

43. Σ Α Ν Η
Ο Μ Ω Τ
Ρ Α Σ Α
Α Ο Ρ Ρ Α Α Π Ρ
Φ Δ Ι Υ Ρ Γ
Ο Ω Ρ Ο
Σ Ν Α Σ

44. Τὸ ρογγὸν καὶ χαρὶν ἔχει. (Ἡ ἀνάγνω-
σις ἐλικοειδῶς, ἐκ δεξιῶν.) — 45. ΚΑΜΗΛΟΣ
(Κάμημαι, Ἀσθενής, Μαλαχός, Ἡμέρα, Λύπη,
Οὐδαίς, Σκότος.) — 46. Φθεγγουσιν ἦθη χρηστὰ
ὁμιλία κακαί. — 47. Μελεῖ τὸ πᾶν. (Με λῆ
τι-τοπ' ἂν.)

48. Φοκίων (φώκη, ὦν.) — 49. Φοῖνιξ (φῆ,
νῆ.) — 50. Γέλων-γελῶν. — 51. Ὁ κορέας, ἡ
Κορέα.

52. Η Α Α Τ Ω Ν 53—57. Διὰ τοῦ Θ·
Α Ω Ρ Ι Σ βαθος, νόθος, θέρος
Α Ρ Η Σ εὐθυμος, Θεός. — 58—
Τ Ι Σ 60. 1. Πᾶς; μὴ Ἑλλην
Ν Σ βάρετρος. 2. Ὁ κό-
Ν ρας εἶνε σαρκυδρόν. 3.

Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον. — 61. ΤΕ-
ΝΕΛΟΣ (Τῆξις, Ἔργημα, Νύξ, Ἔσχατος,
Δσῶλος, Ὀρίγον, Σκότος.) — 62. Φίλοις βοή-
θει ταχύ, (φίλ' εἰς βοή-θητα χί.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΨΑΛΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15,
18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1
ἑκαστός καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ
τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,3 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9,
11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ.
2,50 ἑκαστός.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηνητλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895
1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶ-
ται: Ἀδετος δρ. 3—Χρυσῶς δρ. 6.
Διὰ τὰς ἐπαρχ. Ἀδετος 3,50, χρυσ. 6,50.
Διὰ τὸ ἔξωτερ. > 4.— > 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν
ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχ. τελών:
Ἀδετος δρ. 7—Χρυσῶς δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915,
ὧν ἑκάστος τιμᾶται:
Ἀδετος δρ. 8—Χρυσῶς δρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5
μόνον] μὲ π α χ ε α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ
μὲ κ ε φ α λ α ἰ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάττωτος ὅρος
15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πλη-
ρυνονται ὥς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρὶς τοῦ στί-
χοις, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ
παχὰ ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογί-
ζεται ὡς ἑξ λέξεις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι
ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]
15—120]

Ἰδούθη Σύλλογος ἐν Πειραιεὶ ὑπὸ τῶν
ἐπωνυμιῶν «ΠΡΩΤΗ ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ» σκο-
πῶν τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ
συμμετοχὴν εἰς τὸ Δημοσιόγραφισμα. Ἐγ-
γραφονται μέλη. Συνδρομὴ ἑτήσια δρ. 2,
ἐξάμηνος 1, τριμηνία 0,50. Ζητοῦνται ἀν-
τιπρόσωποι. — Ὁ Πρόεδρος: Ἐκδικητὴς
τῆς Ἐπαλίδου, ὁ Γραμματεὺς: Ἑλλῆν
τοῦ 21. — Διεύθυνσις Συλλόγου: Βύρωνια
Λεβαντήν, Βενιζέλου 74, Πειραιᾶ.
15—121]

Ο «ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΗΣ». — Μη-
αῖον περιοδικόν, ὄργανον τῶν Ἑλλήνων
γραμματισταφίλων. Συνδρομὴ ἑτήσια δρ. 3.
— Τὸ 1ον φύ. λον θὰ ἐκδοθῇ τὸν Μάιον καὶ θὰ
σταλῇ εἰς δέξιμα εἰς τοὺς ἀποστέλλοντας, λεπτά
25. Ἀγγελίαι στέλλονται δωρεάν. Διεύθυνσις:
Α. Συγκουριάδην, Θεσσαλονίκην.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 20—26 Ἀπριλίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Χάμπιχ, Ρ. Μόσσελτ, Μ. Μαῖν-
τεο, Ζ. Σοάντε, Κ. Χελμερσινγκ, Ι. Μέντσερ,
Φ. Πάβαν, Κ. Χέρλντ, Α. Χάουαχ, Ε.ο. Χάαρτ-
μαν, Γ. Σμόλλερ, Χ. Χριστιάνσεν, Α. Σλίττ, Α.
Γκρίντερ, Π. Ρόζενφελντ, Α. Φλέμινγκ, Ι.ο.
Τρόγιαν, Ε. Νάουμαν, Α. Βέζεμαν, Φ. Χαϊντελ,
Ε.ο. Τάμπιτ, Π. Κάλτερ, Φ. Φίσερ, Χ. Ἀντρε-
ξεν, Ὁτ. Πέττερ, Ν. Σύνσεροτ, Ι. Α. Καποδι-
στρας, Ἀσπ. Α. Πυλαρινού, Μ. Α. Τεγόπουλος,
Σκαλοποιήν Πόλι, Ἀνδοφίλη Χηδισογλου, Ι.
Ν. Καμυλοπούλου, Ἰωάννα Α. Μαθάρια, Πηνε-
λόπη Σ. Μωραῖτου, Τοῦμπα Ἀμαζών, Ἰππεύς
τοῦ Θανάτου. Ἀλεξ. Ι. Καφαμπέλης, Π. Ψύλο-
γλου, Χριστόφ. Γαλιάνης, Σπ. Σ. Πικουλας.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ἀθ. Α. Παπαδημητρίου.

ΑΡΓΟΥΣ: Α. Δημόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Β. Γ. Ρούσσος, Χρυσ. Γ. Ζήτης, Ἐφρ

Τσολάκη.

ΓΥΘΕΙΟΥ: Α. Ι. Καρμπάτος, Κ. Ε. Κανᾶς.

ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Α. Μπαρδής.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Κ. Ι. Κοκκινακίης, Ἐνδοξο

Κρητικὸν ποῦλο.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Π. Α. Γεωργίου.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Σ. Ζώης, Φερσνίκη Α. Τσεν-
κάνελη.

ΚΑΤΕΡΟΥ: Μαρίνα Πιζάνη.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Σπ. Ι. Γεωργιάδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Π. Γούκ, Α. Γ. Δεσούλα, Λι-
ζέτα Γ. Δεσούλα, Δημήτρης Σουέρεφ, Θερμίδος

τοῦ Ἑλληνιστοῦ, Νημερία.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σούτσος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Αφροστέφης Βασιλεὺς,

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Χρ. Π. Κοκκιβίης, Β. Φ.

Μπουρνέλης.

ΜΕΘΩΝΗΣ: Ἡρ. Κωστόπουλος,

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἀρ. Ι. Πατρίδης, Ματωμένη

Ἀνατολή.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ε. Ι. Παπαδόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Καράμαλης, Ἀναστασία Α

Λέγγεση.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Α. Τσουκαλάς, Παν. Κολυβάς,

Α. Χ. Λοιδωρικιώτης, Εἰρήνη Χ. Λοιδωρικιώτης,

Π. Σ. Μιχαλάς, Γρ. Ι. Αρηνιαντῆς, Χ. Α. Πεο-
δικάκης, Α. Γ. Πετρούνακης, Ν. Ι. Μπαρδής,

Αἰκατ. Χ. Καραφύλλη, Ἀν. Χ. Καραφύλλης, Α.

Σ. Μπαλαγιάννης, Πηνι. Σ. Δέμης, Γ. Θ. Πα-
νάγος, Τ. Σκόλος, Ἄννα Ι. Κλεῖσα.

ΠΥΡΓΟΥ: Α. Α. Ἀποστολάκος, Ν. Ι. Σταυ-
ρόπουλος, Αἰαβολιμένος Ἀλιεύς.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Μαρία Νικολοπούλου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πάτανας, Ἐνας χωρίς ὑπογραφήν

ΧΙΟΥ: Εὐθαλία Α. Μπαμπάου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρων τῶν ὀνόματα ἐτέθησαν
εἰς τὴν Κληρώσεια καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς
τέσσαρες: ΙΩ. ΤΡΟΓΙΑΝ ἐν Ἀθήναις (τοῦ ὁ-
ποίου περὶ μὲν τὴν διεύθυνσιν), ΧΡΥΣΟΣΤΟ-
ΜΟΣ Α. ΖΗΤΗΣ ἐν Βόλῳ, Γ. Σ. ΖΩΗΣ ἐν
Ἰωαννίνοις, καὶ ΕΥΦΑΔΙΑ Α. ΜΠΑΜΠΑΛΟΥ
ἐν Χίῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας
ἀπὸ 1ης Μαΐου.